

Arrest

nr. 199 943 van 20 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Ivoriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 mei 1975.

1.2. Op 20 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 20 juli 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 1 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 20.07.2015 bij de burgemeester van Elsene, door [C., D.] geboren te [...] op [...], onderdaan van Ivoorkust, verblijvende [...], in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene laatst in het bezit was van een geldig verblijfsdocument in de vorm van een bijlage 35 geldig tot 24.07.2015.

Overwegende dat betrokkene op 20.07.2015 bij de burgemeester van Elsene een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfstitel.

Betrokkene wenst een aanvraag in te dienen tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden en beroept zich op de bepalingen van artikel 61/7 van de wet van 15/12/1980, zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat betrokkene echter geen houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor “Langdurig Ingezetene” afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen.

Het Italiaanse verblijfsdocument dat betrokkene voorlegt werd niet afgeleverd op basis van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003, die voorziet dat de vergunning kan worden afgegeven volgens het standaardmodel van de Verordening (EG) nr. 1030/2002. Deze vergunning kan worden afgegeven onder de vorm van een kaart , zoals in België (roze/blauw/roze), of onder de vorm van een sticker, aangebracht in het paspoort van de vreemdeling. Indien de verblijfsvergunning echter niet voorzien is van de vermelding “EG-langdurig Ingezetene “ in de respectievelijke landstaal van de lidstaat , kan geen aanvraag om machtiging tot verblijf worden toegestaan op basis van dit statuut.

Op de voorgelegde Italiaanse verblijfskaart werd deze vermelding (“ soggiornante di lungo periodo CE / EU”) niet opgenomen.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag opstarten via de bijlage 41bis als Langdurig Ingezetene uit andere lidstaat.

Derhalve dient de door betrokkene ingediende aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient betrokkene gevolg te geven aan het bijgevoegde bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“[...] Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij werd geoordeeld dat de vraag tot machtiging van het verblijf onontvankelijk is.

[...] In de aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet heeft mijn verzoeker ingeroepen dat : “Mijn verzoeker heeft de Ivoriaanse nationaliteit. Hij is in België, waar hij werkt heeft gevonden en wanneer hij zijn verblijfsvergunning heeft onmiddellijk zal werken. Hij heeft een geldige Italiaanse verblijfsvergunning, waarvan hij vraagt dat zijn statuut naar België zou omgezet worden. Als derdelander kan hij de status van ‘langdurig ingezetene’ aanvragen. Hij kan de status of het tweede verblijf aanvragen in de hele Europese Unie. De EU voerde de status in 2003 in met richtlijn 2003/109/EG. Hij voldoet aan de voorwaarden :

- Willen werken als werknemer of zelfstandige. Je moet voldoen aan de voorwaarden om hier te werken.*
- Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.*

- Geen gevaar voor volksgezondheid
- Vrijstelling voor grensoverschrijdende diensten

[...] Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat de Italiaanse verblijfsvergunning niet onder de richtlijn 2003/109/EG valt. De kaart zou niet voldoen aan het model dat beschreven staat in de richtlijn 2003/109/EG.

Het feit dat de kaart aan het voorgelegde model niet zou voldoen is niet relevant. Wat wel relevant is of mijn verzoeker aan de criteria voldoet van de Richtlijn van 2003/109/EG. Dit determineert of men zich op de Richtlijn kan beroepen of niet. Dat is wel degelijk het geval. Hij voldoet aan de voorwaarden :

- Willen werken als werknemer of zelfstandige. Je moet voldoen aan de voorwaarden om hier te werken.
- Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.
- Geen gevaar voor volksgezondheid
- Vrijstelling voor grensoverschrijdende diensten

Nergens onderzoekt de bestreden beslissing of mijn verzoeker voldoet aan deze voorwaarden, zodat de beslissing niet rechtsgeldig en afdoende gemotiveerd is.

De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen): de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent. De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens zijn asielaanvraag moet wachten. Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asiel instanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 2 jaar duurt of 2 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord]. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig school liepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure."

2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt er duidelijk gesteld dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden heeft ingediend, waarin zij zich in wezen beriep op artikel 9bis juncto artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen worden tevens weergegeven. Zo wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij geen houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning als langdurige ingezetene onderdaan afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn 2003/109/EG). Er wordt op gewezen dat het voorgelegde Italiaanse verblijfsdocument niet is voorzien van de vermelding 'EG-langdurig ingezetene' in de respectievelijke landstaal van de lidstaat, in casu het Italiaans, en dit dan ook niet is afgeleverd op basis van deze richtlijn. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat dan ook geen aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden toegestaan op basis van dit statuut en dat de verzoekende partij geen aanvraag kan opstarten als langdurig ingezetene in een andere lidstaat.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is

genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij een voorgehouden schending van de motiveringsplicht koppelt aan wat zij noemt “de standaard motivering van DVZ” inzake “de criteria van de instructie”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat nergens in de bestreden beslissing een motivering inzake “de criteria van de instructie” is te vinden. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij in haar aanvraag verwees naar “de criteria van de instructie”, zodat ook niet blijkt dat hierover had moeten worden gemotiveerd. Er dient te worden aangenomen dat deze kritiek vreemd is aan de motivering van de thans bestreden beslissing en dan ook niet dienstig is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu dient de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt in zijn §§ 1 en 2 als volgt:

“§ 1 Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.”

§ 2 De aanvraag voor de machtiging tot verblijf wordt ingediend op de wijze bepaald bij de artikelen 9 of 9bis.

Indien de machtiging door de vreemdeling wordt aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, overhandigt de laatstgenoemde hem, behalve indien hij weigert om de aanvraag in overweging te nemen, een bewijs van ontvangst van de aanvraag en zendt hij deze onverwijld over aan de minister of aan diens gemachtigde.”

De verzoekende partij stelt in haar middel dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de voorgelegde Italiaanse verblijfsvergunning niet onder de richtlijn 2003/109/EG valt. Zij betoogt dat het

feit dat de verblijfskaart niet zou voldoen aan het ‘voorgelegde model’ niet relevant is. Zij stelt dat het voldoende is dat zij voldoet aan de criteria van de richtlijn 2003/109/EG en betoogt dat dit in casu het geval is, waar zij wil werken als werknemer of zelfstandige, geen gevaar vormt voor de openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid en zij spreekt van een ‘vrijstelling voor grensoverschrijdende diensten’.

De Raad stelt allereerst vast dat, waar de verzoekende partij zich wenst te beroepen op de richtlijn 2003/109/EG, het niet kennelijk onredelijk voorkomt waar het bestuur de aanvraag heeft gekwalificeerd als een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald een aanvraag waarbij een langdurig ingezetene in een andere lidstaat vraagt om een tweede verblijf in België. De voorwaarden waaraan zij refereerde in haar aanvraag, en in huidig middel, zijn zo deze van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij geeft als dusdanig ook niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte toepassing is gemaakt van deze wetsbepaling.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog verder aan voorbij dat zij, om zich te kunnen beroepen op artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, in de eerste plaats moet aantonen de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat te hebben. In deze situatie is het uiteraard relevant of zij al dan niet in het bezit is van een verblijfskaart als langdurig ingezetene in Italië.

In artikel 8, derde lid van de richtlijn 2003/109/EG wordt het volgende gesteld over de vorm van de verblijfsvergunning:

“Een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen mag worden afgegeven in de vorm van een sticker of van een afzonderlijk document. De vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen (1). In de rubriek „soort vergunning” vermelden de lidstaten „EG-langdurig ingezetene”.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat op de voorgelegde Italiaanse verblijfsvergunning de vermelding van ‘EG-langdurig ingezetene’ of ‘Soggiornante di lungo periodo CE/EU’ niet is opgenomen. De verzoekende partij gaat niet verder in op deze motivering van de bestreden beslissing. Zij toont niet aan dat zij de status van langdurig ingezetene in Italië zou hebben verkregen, noch dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was of had moeten zijn. Uit het administratief dossier blijkt integendeel dat de verblijfskaart die de verzoekende partij heeft voorgelegd, werd afgegeven in functie van ‘prot. sussidiaria’ oftewel de status van subsidiaire bescherming.

Er blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing dat de verzoekende partij geen aanvraag kan indienen als langdurig ingezetene in een andere lidstaat, is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De vaststelling dat niet blijkt dat de verzoekende partij langdurig ingezetene is in een andere lidstaat kon in dit verband ook reeds volstaan om de bestreden beslissing voldoende te schragen, zonder dat de overige voorwaarden van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet nog dienden te worden nagegaan of enige motivering hieromtrent zich nog opdroeg.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook nalaat om concreet aan te tonen dat zij weldegelijk aan de overige voorwaarden van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet voldoet. Zij lijkt er ten onrechte vanuit te gaan als zou een loutere bereidheid om te werken als werknemer of zelfstandige volstaan.

De Raad herhaalt ten slotte dat de kritiek die de verzoekende partij uit op de “standaard motivering van DVZ” over “de criteria van de instructie” alsook haar betoog waarbij zij nader ingaat op deze instructie vreemd is aan de motivering van de thans bestreden beslissing. Er blijkt niet dat dit betoog in casu dienstig is of aanleiding kan geven tot een nietigverklaring van deze beslissing. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag beriep op deze instructie en dat hieromtrent wordt of diende te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing of hiermee rekening diende te worden gehouden. Ook waar de verzoekende partij stelt dat zij onredelijk lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing inzake haar asielaanvraag, kan de Raad enkel vaststellen dat dit betoog vreemd lijkt te zijn aan de voorliggende zaak en niet dienstig is. Zo blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoekende partij ooit een asielaanvraag in België heeft ingediend. Hieraan werd ook geenszins gerefereerd in de thans voorliggende verblijfsaanvraag.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.4. De verzoekende partij voert in de hoofding van haar middel ook nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zij laat vervolgens evenwel na om uiteen te zetten op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris door het nemen van de bestreden beslissing deze bepalingen heeft miskend. De Raad benadrukt ook dat de verzoekende partij als voorwerp van het beroep in haar verzoekschrift enkel de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 22 februari 2016 heeft aangeduid, en niet de verwijderingsbeslissing die op dezelfde datum werd genomen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS